

РЕШЕНИЕ

№ 381

гр. Пловдив, 25.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Георги В. Чамбов

Членове: Емил Люб. Митев
Антония К. Роглева

при участието на секретаря Нели Б. Богданова
като разгледа докладваното от Георги В. Чамбов Въззивно търговско дело № 20225001000271 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от адвокат КР. П. К. – процесуален представител на ИВ. Г. П. против решение № 15 от 09.03.2022 г., постановено по т. д. № 151 по описа за 2021 на Пазарджишкия окръжен съд, с което е отхвърлен предявения иск от ИВ. Г. П., срещу „Д. - ОЗ“ ЕАД, за възстановяване на сумата от 40000 лева, която е заплатена като обезщетение на К. Л. П. за причинените ѝ неимуществени вреди от смъртта на брат ѝ ВЛП, настъпила в резултат на ПТП от 03.05.2015 г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска - 08.10.2021 г. до окончателното плащане, на основание чл. 229 от КЗ (отм.) вр. § 22 от ПЗР на КЗ, като неоснователен.

В подкрепа на въззивната жалба се излагат доводи, че обжалваното решение е незаконосъобразно, необосновано и неправилно. Искането е да това решение да се отмени и да се постанови друго, с което да се уважи предявения иск, както и в полза на жалбоподателя да се присъдят направените деловодни разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от ответника „Д-ОЗ“ ЕАД, с който се изразява становище, че въззивната жалба е неоснователна, съответно че обжалваното решение е правилно. Искането е да се потвърди решението и да се присъдят направените деловодни разноски –

адвокатско възнаграждение за представящия дружеството юрисконсулт.

Пловдивският апелативен съд, след преценка на събраните по делото доказателства, във връзка с изложените оплаквания и възражения на страните, приема за установено следното:

Производството пред Пазарджишкия окръжен съд е било образувано по предявен от ИВ. Г. П. против „Д-ОЗ“ ЕАД осъдителен иск, с правно основание чл. 229 КЗ /отм. 01.01.2016 г./, за възстановяване на сумата от 40 000 лева, която е заплатена лично от ищеца като обезщетение на К. Л. П. за причинените ѝ неимуществени вреди от смъртта на брат ѝ ВЛП, настъпила в резултат на ПТП от 03.05.2015 г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска - 08.10.2021 г. до окончателното плащане.

Искът се основава на следните относими към спорното правоотношение и установени по делото факти:

С влязла в сила присъда № 20/07.05.2019 г., постановена по нохд № 770, по описа за 2017 г. на Софийски окръжен съд, ищецът ИВ. Г. П. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „в“, пр. 1 вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 вр. чл. 54 от НК - причиняване по непредпазливост на смъртта на ВЛП вследствие на ПТП на 03.05.2015 г. Със същия съдебен акт, съдът се е произнесъл и по предявения в наказателното производство от К. Л. П. като граждански ищец против И.П. иск, като е осъдил същия да заплати на К. Л. П. обезщетение от 40000 лева за причинените ѝ неимуществени вреди от смъртта на брат ѝ, както и да заплати на К. Л. П. и на ВКИ обезщетение от 700 лева за причинените на починалия в хода на производството Л. И. (баща на В. П.) имуществени вреди - разходи за погребение от смъртта на сина му и 800 лева - заплатен адвокатски хонорар.

Присъдените с присъдата обезщетения са били изплатени от делинквента И.П. на увредените лица по изпълнително дело № 258/2021 г. на ЧСИ Д. С., рег. № *** от КЧСИ. Поради пълното погасяването на главниците, лихвите и разноските по това дело, в размер на 44 326.74 лева и на 9 876.22 лева, от които – и сумата от 41 036 лева в полза на К. П., изпълнителното производство било прекратено с постановление на ЧСИ, влязло в сила на 12.05.2021 г.

По делото е безспорно установено, че за лекия автомобил марка „М.“ модел „С. С.“ с рег. № *****, при управлението на който е причинено пътно-транспортното произшествие на 03.05.2015 г., е имало сключена застраховка „гражданска отговорност“ на автомобилистите със застрахователна полица № *****, със срок на валидност от 19.06.2014 г. до 19.06.2015 г., с ответното дружество „Д-ОЗ“ ЕАД.

Изплащането на обезщетението на увреденото лице, което е свързано с произшествието, както и наличието на валидна застраховка „гражданска отговорност“ на автомобилистите, според ищеца, обуславяли правния му интерес да встъпи в правата на увредения срещу застрахователя. Отказът на

застрахователя да му възстанови заплатената като обезщетение сума, покриваща се от застраховката, на свой ред е обусловил правния интерес на И.П. от предявяване на иска по чл. 229 КЗ /отм./ във вр. с § 22 от ПЗР на КЗ /Обн., ДВ, бр. 102 от 29.12.2015 г., в сила от 1.01.2016 г./ срещу застрахователя.

За да отхвърли предявения иск, Пазарджишкият окръжен съд е приел, че ищецът не доказал наличието на всички кумулативно предвидените предпоставки от фактическия състав на нормата на чл. 229 от КЗ (отм.) в това и число и наличието на отношения на трайна и дълбока емоционална връзка между починалия вследствие ПТП и неговата сестра К. П., което да обоснове извод за действително причинени ѝ от смъртта вреди, от което да се изведе, че същата се явява увредено лице.

Решението е правилно.

Във въззивната си жалба ищецът поддържа доводите в подкрепа на предявения иск, че наличието на влязла в сила присъда като основание за възникване на гражданската му отговорност по отношение на увреденото лице; наличието на валидно застрахователно правоотношение между него и ответното дружество и заплащане на присъденото в полза на увреденото лице обезщетение, са достатъчни, за да се реализира отговорност на застрахователя за заплащане на застрахователното обезщетение.

Доводите не могат да бъдат споделени, поради следното:

Както е отбелязал и първоинстанционният съд в доклада си по делото, а и в постановено решение, в доказателствена тежест на ищеца е установяването на кумулативно изискуемите предпоставки, съдържащи се в хипотезата на чл. 229 КЗ /отм./: основание за възникване на гражданска отговорност на ищеца, в което да е реализиран фактическия състав на непозволеното увреждане; наличие на валидно застрахователно правоотношение между ищеца-делинквент и застрахователя-ответник по задължителна застраховка „гражданска отговорност“ на автомобилистите; заплащане на обезщетение за причинените вреди от ищеца-делинквент на увредено в резултат на деликта и застрахователното събитие, за което застрахователят носи риск, лице.

Част от посочените релевантни за спорното правоотношение факти са установени от влязлата в сила присъда и от представените писмени доказателства за извършените изпълнителни действия по изпълнителното дело.

Тъй като застрахователната отговорност на застрахователя по застраховка срещу гражданска отговорност е функционално обусловена от деликтната, той ще отговаря само доколкото е напълно доказана отговорността на застрахования делинквент за причинени на пострадалия или трето увредено лице вреди – чл. 223, ал.1 КЗ /отм./.

Съгласно разпоредбата на чл. 229 КЗ /отм./, застрахованият има право да

получи застрахователното обезщетение, ако е удовлетворил увреденото лице. Спорният въпрос, предвид своевременно направеното от ответника възражение, е дали действително лицето, което е било удовлетворено от ищеца, е увредено по смисъла на чл. 265, ал. 2 КЗ /отм./.

Своевременно направеното от ответника възражение за непротивопоставимостта по отношение на застрахователя на постановената присъда в частта по гражданския иск, е основателно.

По делото е безспорно, че ответникът „Д-ОЗ“ ЕАД не е бил привлечен от ищеца като трето лице-помагач в производството по гражданския иск. Само в този случай постановеният съдебен акт по този иск би имал установително действие в отношенията на подпомаганата и подпомагащата страна – т. нар. задължителна сила на мотивите – чл. 223, ал. 1 ГПК. Това означава, че всички фактически констатации на съда, правните му изводи и становища относно преюдициални въпроси, обуславящи изводите му относно спорното право биха били задължителни за тези страни. Само в този случай конституираното по делото трето лице помагач на една от страните, независимо дали е встъпило по своя воля или е било привлечено, ще бъде обвързано от тази задължителната сила на мотивите и не би могло да оспорва констатациите, изводите и становищата на съда, установени в мотивите на решението под предлог, че страната на която помага, е водила зле делото, освен ако последната умишлено или поради груба небрежност е пропуснала да предяви неизвестни на третото лице обстоятелства или доказателства – чл. 223, ал. 2 ГПК.

Неоснователно е поддържаното от жалбоподателя становище за задължителната сила на присъдата, включително и в частта по гражданския иск за всички учреждения, юридически лица, длъжностни лица и граждани, и позоваването в тази насока на разпоредбата на чл. 413, ал. 1 НПК. Приложената в тази връзка съдебна практика е релевантна към цитираната норма и към аналогичната разпоредба на чл. 372, ал. 1 НПК /отм./. Според същата съдебната практика обаче, установителното действие на силата на пресъдено нещо ще се отнася и до причинените на конкретно увредено лице от престъпното деяние вреди, само ако същите са елемент от състава на престъплението, което условие в конкретния случай не е налице.

Предвид оспорваното от ответното дружество наличие на кумулативно изискуемите материалноправни предпоставки за присъждане на обезщетение в полза на гражданския ищец, в производството по предявения иск подлежат на доказване всички онези елементи, обуславящи деликтната отговорност на извършителя на деянието, извън хипотезата на чл. 413, ал. 2 НПК съответно – чл. 300 ГПК, както и съдържащите се в нормата на чл. 229 КЗ /отм./.

Въпреки, че в доклада по делото Пазарджишкият окръжен съд е отделил спорното от безспорното, както и относимите по делото факти, нуждаещи се от доказване, разпределил е правилно доказателствената тежест и в съдебно заседание на 18.09.2022 г. изрично е указал на страните правните последици

от недоказване на релевираните от тях твърдения, ищецът не ангажирал каквито и да било доказателства относно заявените в подкрепа на предявения иск твърдения.

В заключение – обжалваното решение представлява законосъобразен отговор на повдигнатия между страните правен спор, поради което следва да се потвърди.

С оглед изхода от спора във въззивното производство, в полза на въззиваемия следва да се присъди адвокатско възнаграждение за представляващия „Д-ОЗ“ ЕАД във въззивното производство юрисконсулт, което и на основание чл.78, ал. 8 във вр. с чл. 37, ал.1 ЗПП вр. с чл. 25, ал.1 НЗПП, съдът определя на 100 лева.

В съответствие с изложеното, Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 15 от 09.03.2022 г., постановено по т. д. № 151 по описа за 2021 на Пазарджишкия окръжен съд.

ОСЪЖДА ИВ. Г. П., ЕГН ***** да заплати на Д-ОЗ“ ЕАД, ЕИК*****, сумата 100 лева деловодни разноски за адвокатско възнаграждение за представляващия дружеството юрисконсулт в производството по в.търг.дело № 271 по описа за 2022 г. на Пловдивския апелативен съд.

Решението е неокончателно и може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщаването му на страните при условията на чл. 280 и сл. от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____